

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33-839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 5

Κυριακή 22 'Απριλίου 1946 Π.Ο.Η.

† ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Ἀδελφοί: Στήμειτε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν

Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἄγιον Διακλίαν Κύριον Κύριον Πολύκαρπον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι Ὑπεύθυνος Συντάξεως: Ἀρχιμ. Μαρτύριος Ζούλιας

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

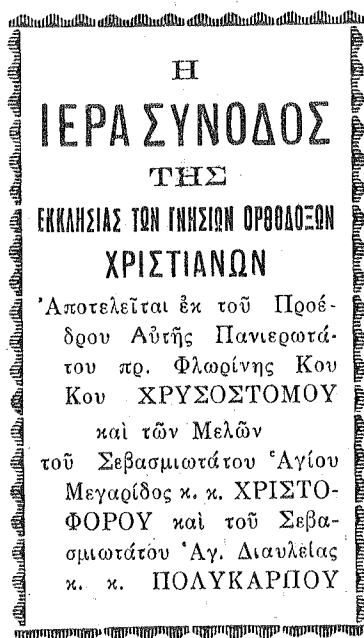
Β'.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον κατελήξαμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο: ὅτι ἡ ἠθικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου, ἀπολέσασα συνεπείᾳ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας, τὴν ἄμεσον χειραγωγίαν τοῦ Θεοῦ, διήνυσεν ἅπαντα τὰ στάδια τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως, ποικίλουσα ἐκάστοτε κατὰ τὰς ἐκφάνσεις καὶ ἐκδηλώσεις αὐτῆς ἀναλόγως τῆς φυσικῆς ιδιοσυγκρασίας τῆς διανοητικῆς διαπλάσεως καὶ τῆς θρησκευτικῆς διαμορφώσεως τῶν διαφόρων λαῶν. Συνεχίζοντες λέγομεν σήμερον.

Ἐφ' ὅσον εἰς λαὸς εὐρίσκετο μακρότερον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον ἐχώλαινεν εἰς τὴν ἠθικὴν διὰ πλάσιν, προσδεύων εἰς τὴν ἐξαχρεΐωσιν τῶν ἡθῶν καὶ τὴν ἀποκτήνωσιν τῶν φυσικῶν τῆς καρδίας ὁρμῶν. Ἀφιερμένη δὲ ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἔρμαιον τῶν φυσικῶν αὐτῆς ὁρμῶν καὶ τῶν κτηνωδῶν ὁρξέων καὶ παθῶν, θὰ ἀπέβαλλε τελείως σὺν τῇ προϋπόθεσι ἀναπτύξει τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας πᾶσαν ἀντίληψιν καὶ συναίσθησιν τῆς θείας αὐτῆς προελεύσεως καὶ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς. Ἀλλ' ὁ πανάγαθος Θεός, ἵνα μὴ ἡ ἀνθρωπότης ἀπολέσῃ ἐν τῷ πικρῷ σκότει τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας ἐντελῶς τὰ ἴχνη τῆς θείας αὐτῆς προελεύσεως καὶ τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τῆς, ἠυδόκησεν ἐν τῇ ἀφάτῳ φιланθρωπιά καὶ ἀπειρῷ αὐτοῦ συγκαταβάσει νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν διαφόρων τότε ἔθνων τὸ Ἰουδαϊκόν, καὶ νὰ καταστήσῃ τοῦτο περιούσιον λαόν, μυήσας διὰ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ Προφητῶν εἰς τὰ ἀπόρρητα Μυστήρια τῶν ἀνεξιχνίαστων Αὐτοῦ Βουλῶν καὶ τῶν θείων ἐπαγγελιών.

Τὸν ἐκλεκτὸν τοῦτον καὶ περιούσιον λαόν, ἐκλέξας ὁ Θεός ἐκ τοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ, ἐξήγαγεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας διὰ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, καὶ θρῆψας ἐν τῇ ἐρήμῳ διὰ τοῦ Οὐρανίου Μάννα, ὠδήγησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τὴν γῆν Χαναάν, τὴν ῥέ-

ουσαν ἀληθῶς μέλι καὶ γάλα. Εἰς τὸν λαόν τοῦτον ὁ Θεός ἐπέδειξάτο ἰδιάζουσαν πρόνοιαν καὶ ἐξαιρετικὴν προστασίαν, ὁδηγῆσας εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, καὶ ἐμπλήσας πάντων τῶν ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν ἀγαθῶν διὰ τῆς θείας εὐλογίας. Ἰνα

δὲ ἀποτρέψῃ τοῦτον ἀπὸ τῆς λύμης καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν λοιπῶν εἰδωλολατρικῶν λαῶν, ἀπηγόρευσε τὴν γαμικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῶν, καὶ τὸν κοινωνικὸν μετ' αὐτῶν καθόλου συγχρητισμὸν. Οὕτω δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ κατάστασις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ διατελοῦντος ἐν ἀμέσῳ ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ μυομένου διὰ τῶν Ἀγίων αὐτοῦ Προφητῶν εἰς τὰ ἀπόρρητα Μυστήρια τῆς Θείας αὐτοῦ οἰκονομίας, εὐρίσκετο σχετικῶς πρὸς τὴν ἠθικὴν κατάστασιν τῶν ἄλλων ἔθνων εἰς καλλίτερον σημεῖον.

Ὄντως ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τῶν εἰδωλολατρικῶν ἔθνων ἐβαινεν ὁλοὲν ἐπὶ τὰ χεῖρω

καὶ ἐφ' ὅσον τὸ θρησκευτικὸν αὐτῶν περιεχόμενον καθίστατο μάλλον ὑλιστικόν, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ καρδία αὐτῶν ἐκυριεύετο ἀκαθέκτως ὑπὸ τῶν κτηνωδῶν ὁρξέων καὶ παθῶν. Εἰς τὴν τοιαύτην ἡ τοιαύτην ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν κατάστασιν τῶν ἔθνων τῶν μακρὰν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ διατελοῦντων, εἰς τὴν μοιραίαν τύχην καὶ τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν αὐτῶν ἀφέντων, συνετέλει καὶ ἡ φυσικὴ διάπλασις τῆς διανοίας καὶ ἡ διαμόρφωσις τῶν καρδιῶν ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῶν κοινωνικῶν ἡθῶν καὶ τῶν πολιτικῶν θεσμῶν.

Τοῦτο ἔνεκα εἰς ἕκαστον ἔθνος διεμορφοῦτο καὶ ἓν εἶδος ἠθικῆς διαπλάσεως ξεχωριστόν, ποικίλλον μὲν ὡς πρὸς τὰς λεπτομερείας καὶ τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις, ταῦτόν δὲ ὡς πρὸς τὰς γενικὰς καὶ θεμελιώδεις τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἀρχάς. Ὅσῳ δὲ ἡ γνώσις ἡ φυσικὴ ἐπληθύνετο, καὶ ἡ διάνοια ἐπλουτίζετο, καταυαζομένη διὰ τοῦ φυσικοῦ τῆς ἀληθείας φωτός, τόσῳ καὶ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα ἐξημεροῦντο, καὶ προσελάμβανον βαθμίδον τὴν χροιάν τῆς ἠθικῆς συναισθήσεως καὶ συνειδήσεως. Οὕτω πολλοὶ ἀρχαῖοι ἔθνικοι λαοί, καίπερ μακρὰν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ διατελοῦντες, καὶ μὴ φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς θείας ἀποκαλύψεως, κατόρθωσαν νὰ φθάσωσιν εἰς μίαν ἠθικὴν βαθμίδα τὴν ὑπὸ τὴν ἄμεσον χειραγωγίαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ διατελοῦντα Ἰουδαϊκὸν λαόν.

Μεταξὺ πάντων τούτων τῶν ἔθνων προεφίχεν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐποψίαν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἔθνος, ὅπερ κατάρθωσεν ἐν μέσῳ τοῦ ζόφου τῆς εἰδωλολατρίας νὰ ὑψωθῇ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν μυσταγωγικὴν λατρείαν τοῦ ἐνός Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Οὕτως ὁ Ἀναξαγόρας ἐπενόησε τὸν νοῦν, ὡς Δημιουργόν καὶ προνοητὴν τοῦ παντός, τὴν ἀπόλυτον Μοῦσαν διεκρίβεν ὁ Πυθαγόρας, ὡς τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν καὶ ἀρμονικὴν λειτουργίαν τοῦ συμπαντος κόσμου τὸ ἐν ἐφευρόν οἱ Ἑλεᾶται, τὸ ἄκρον ἀγαθὸν ἐφιλοσόφησεν ὁ Πλάτων, τὸ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	23	6	† ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛ.
Τριτ.	24	7	† Ελισσάβετ της Θαυματ.
Τετ.	25	8	ΜΑΡΚΟΥ του Εὐαγγελ.
Πέμ.	26	9	Βασιλέως Ἐπιστ. Ἀμασείας
Παρ.	27	10	Συμεών Ἱερομόλκτος
Σάβ.	28	11	Μαρτύρων ἑννέα ἐν Κυβ.
ΚΥΡ.	29	12	ΤΕΤΑΡΤΗ τοῦ ΠΑΡΑΔ.
Δευτ.	30	13	Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου
	ΜΑ	Τ.Ο	Σ
Τριτ.	1	14	Ἱερεμίου τοῦ Προφῆτου
Τετ.	2	15	ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ τοῦ ΜΕΓ.
Πέμ.	3	16	Τιμεθέου καὶ Μαύρας Μ.
Παρ.	4	17	Πελαγίας Μάρτυρος
Σάβ.	5	18	ΕΙΡΗΝΗΣ Μεγαλομάρτ.

πρώτον κινούν ἐπενόησεν ὁ πολυτῶμων Ἀριστοτέλης. Ἐν γένει οἱ ἄρχαί τοι «Ἕλληνες σοφοὶ ἐξήνεγκον τόσῳ ὕψιλας ἀληθείας περὶ Θεοῦ καὶ τοιαύτας ἠθικὰς δοξασίας ἐπρέσβευον καὶ ἐδίδαξαν, ὥστε νὰ ἐκλαμβάνη τις αὐτοὺς ὡς ζήσαντας εἰς Χριστιανικὴν ἐποχὴν, καὶ ὡς δεξαμένους τὴν θείαν χάριν καὶ καταυγασθέντας ὑπὸ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως.

Διὸ καὶ εἰς ἐκ τῶν νεωτέρων λογογράφων ἀπεφῆναιτο, ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι «Ἕλληνες σοφοὶ τοιαύτας θρησκευτικὰς ἀληθείας ἐξήνεγκον, ὥστε ἕκαστον νὰ λάμψη ἐν τῷ ζόφῳ τῆς δεισιδαιμονίας τὸ φῶς τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅπως λάμψη ὁ ἥλιος ὑπὸ τὴν οὐρανὸν. Ὁ δὲ φιλόσοφος καὶ Μάρτυς Ἰουστίνος ἀπεφῆναιτο, ὅτι αὐτὸς ὁ θεὸς λόγος καὶ τὸ αὐτὸ θεῖον πνεῦμα, ὅπερ ἐφώτιζε καὶ ἐνέπνεε τοὺς Ἀγίους Προφῆτας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους, ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς διὰ τινων ἀκτίνων τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας σοφοὺς.

Κατὰ Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρεῖα «ἡ σχέσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ προδιετυποῦτο πάλαι μυστικῶς, ὅτε ἀμυδρῶς πῶς οἱ μήπω ὑπὸ τῶν ἀπαυγασμάτων τῆς θείας Ἀποκαλύψεως ἐλλαμφέντες Ἕλληνες σοφοὶ προείπον τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ τῆς θείας ἐνσαρκώσεως τὰ Μυστήρια».

Ξενοφάνης δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐν τῷ περιλαλήτῳ ἐκείνῳ στίχῳ αὐτοῦ προκατήγγειλε τὴν θείαν ἐνσαρκωσιν «εἰς θεός, εἶπεν οὗτος, ἐν τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι μέγιστος· οὐτε δέμας θνητοῖσιν ὁμοίως οὐδέ νόημα».

Ἀληθῶς ἐξήνεγκον μὲν καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς τινὰς ἀληθείας, ἀλλὰ πάντας τούτους ὑπέρεβαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, εἰς τὴν μεγάλην καὶ φαινήν διάνοιαν τῶν ὁποίων ἀνέθορον αἱ τελειότεραι καὶ ἠθικώτεροι ἰδέαι, σαγηνεύουσαι καὶ μέχρι τῆς σήμερον τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἔχοντος πεφωτισμένην τὴν διάνοιαν, καὶ ἐξειλιγμένην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ. † ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΞΙΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοῦτο ἄς ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν των οἱ νέοι στρατιῶται τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε λαῖκοι εἴτε κληρικοί τυγχάνουσιν οὗτοι.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀνῆκωμεν εἰς τὸν στρατὸν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν κατὰ πάντα δὲν εἴμεθα ἐν τάξει φυλάττοντες καὶ τηροῦντες ὅλον τὸν θεῖον νόμον τὸν περιλαμβανόμενον ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ, ἐν τῇ ἱερᾷ Παράδοσει καὶ ἐν τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς Κανόσιν.

Υπάρχουσι τινὲς ἐκ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, δυστυχῶς πλανώμενοι, οἵτινες νομίζουν ὅτι ἐξησφάλισαν τὸν Παράδεισον καὶ ἐδείχθησαν ἄξιοι στρατιῶται τῆς Ἐκκλησίας, ἀκολουθοῦντες μόνον τὸ Ἑορτολόγιον τῶν Ὁρθοδόξων, ἀδιαφοροῦντες ἐὰν ὁ βίος αὐτῶν καὶ ἡ ἐν γένει ζωὴ των δὲν εἶναι σύμφωνα μὲ τὰ θεῖα παραγγέλματα τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ.

Λέγουσιν ὅτι εἶναι στρατιῶται τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀγνοοῦσιν ὅτι ὁ τοιοῦτος στρατιώτης πρέπει νὰ ἔχη στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀκόμη. Αὐταπατῶνται καὶ ζημιώνουσι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τὴν ὁποῖαν λέγουσιν ὅτι ὑποστηρίζουσιν, ὑποπλίνοντες εἰς πλεῖστα ὅσα σφάλματα χωρὶς νὰ προσέχουσιν. Ἀδιαφοροῦσιν ἐὰν μισῶσιν, ἐὰν κλέπτουσιν, ἐὰν καταρῶνται, ἐὰν συκοφαντῶσιν, ἐὰν πράττωσιν ἀδικίας καὶ ἐὰν ὅλον τὸν νόμον τὸν ἡθικὸν καταπατῶσιν. «Τὸ ὄνομα ἔχης» εἶπεν καὶ νεκρὸς εἶναι λέγει ἐν τῇ θείᾳ ἀποκαλύψει ὁ υἱὸς τῆς Βροντῆς. Μὴ λοιπὸν φέρομεν καὶ ἡμεῖς τὸ ὄνομα τοῦ Γνησίου Στρατιώτου τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ ἐν ταῖς πράξεσιν ἡμῶν δὲν εἴμεθα οὐτε χριστιανοὶ ἀπλοῖ, τοῦτέστιν εἴμεθα νεκροί.

Στρατιῶται καὶ ὑπερασπισταὶ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. Τῆς θρησκείας τὴν ὁποῖαν ἐδεμελίωσεν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, **μειναι πιστοὶ εἰς τὰς ἱερὰς ἐπαλάξεις τῆς Ὁρθοδοξίας** προσσχεμόμαστε τὸν βίον σας μὲ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ἵνα ἔλθῃ εἰς ὑμᾶς ἡ πανοπλία καὶ ὁ φωτισμὸς, ὁ φωτισμὸς ὁ θεὸς πρὸ τοῦ ὁποίου θαμβοῦνται καὶ ἀπόλλυται τὴν ὁρασίν του πᾶς ἐχθρὸς τῆς ἀμωμῆτου πίστεως τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Μὴ κλονίζεσθε βλεπόνοντες τὴν Ἐκκλησίαν πῶς ἐμοὶ μένην, γνωρίζετε καὶ πιστεύετε καλῶς ὅτι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου περὶ αὐτῆς «Καὶ πύλαι ᾗδου οὐ κατασχουσιν αὐτῆς» εἶναι ἀληθὴς καὶ βεβαία.

Ἡ θρησκεία τοῦ Ἐσταυρωμένου θα ἐπικρατήσῃ εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ «γενήσεται ἡ μία πόλις καὶ εἷς ποιμὴν». Πρὸς κατασχόνην τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς καὶ θοράμβον τῆς ἀληθείας.

† ὁ Διὰ τῆς ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτο ἕνας εὐλαβὴς νέος, γραμματικὸς ἐνὸς ἀρχόντος Μάγου· χωρὶς ὁμῶς νὰ εἰξεύρῃ ὁ νέος ὅτι ὁ σὺθένης του αὐτὸς ἦτο Μάγος. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν ὕσιν τοῦ ἡλίου, καθελικέσθας ὁ ἀρχων, καὶ προστάξας τὸν νέον νὰ τῷ ἀκολουθῇ, εὐγῆκεν ἐξω τῆς πόρτας τοῦ Καστροῦ περιπατήσαντες δὲ ἕως ὅπου ἐγενε σκότος, ἔφθασαν εἰς ἕνα κάμπον, καὶ ἐκεῖ βλέπουσιν ἕνα παλάτιον μέγαλον· κατέβη ὁ ἀρχων ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ εὐθὺς ἐλθόντες τινὲς ἀπὸ τὸ παλάτιον ἐκεῖνο, ἐκράτησαν τὸ ἄλογον ὁ δὲ ἀρχων ἐμβῆκεν εἰς τὸ παλάτιον· ἡκολούθη δὲ καὶ ὁ νέος κατόπιν. Ἐκεῖ δὲ βλέπειν ἕνα μέγαλον κοῖ ἀξιοματικόν, ὁποῦ ἐκάθοντο εἰς θρόνον ὕψλιν, δορυφοροῦμενοι ἀπὸ πολλοὺς ὑπηρέτας· παρευθὺς ὁ ἀξιοματικὸς ἐκείνος ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν ἄλλον θρόνον, καὶ ἐκάθονεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν ὁ ἀρχων, ὁ δὲ νέος ἐστέκετο ὅπως τοῦ θρόνου τοῦ αὐθέντου του. Τότε ἤρχισεν ὁ φαινόμενος ἐκείνος ἀξιοματικὸς νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἀρχοντα φιλικῶς πῶς διάγει ὁ δὲ ἀρχων ἀπεκρίθη, ὅτι τοῦ εὐχαριστεῖ πολλὰ, διὰ τὰς εὐεργεσίας ὁποῦ τοῦ χαρίζεται, καὶ τὸν εὐτυχεῖ, καὶ τὸν δοξάζει· ὁ δὲ νέος ταῦτα ἀκούων ἐγνώρισεν ὅτι ὁ ἀξιοματικὸς ἐκείνος, ἦτο ὁ Σαταναῖς, μὲ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ δαίμονος, καὶ ὅτι ὁ σὺθένης του ἦτο μάγος· μετὰ τὴν οὐμίαν, ἠρώτησεν ὁ Σαταναῖς, αὐτὸς δὲ ὁπισθὲν σου στεκόμενος νέος ποῖος εἶναι; ἀπεκρίθη ὁ Μάγος καὶ λέγει. Καὶ αὐτὸς δοῦλός σου εἶναι αὐθέντα μου· τότε ἐρωτᾷ καὶ τὸν ἴδιον νέον καὶ τοῦ λέγει· δοῦλός μου εἶσαι νεανίᾳ; ὁ δὲ εὐλογημένος ἐκείνος, ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἀπεκρίθη μὲ γενναίότητα καὶ ἀφοβίαν· δοῦλός εἰμι Πατρός, Υἱοῦ, καὶ Ἀγίου Πνεύματος· καὶ ὁμοῦ μὲ τὸν λόγον, ἄφαντα ἔγιναν παρευθὺς καὶ παλάτια, καὶ θρόνοι, καὶ ὁ Σαταναῖς καὶ οἱ ὑπηρέται του, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀρχὼν ὁ αὐθέντης του.

Ἀρπάσαντες γάρ αὐτὸν οἱ φίλοι του δαίμονες, σύσσωμον ἐκατέβασαν τὸν ἄθλιον εἰς τὸν πῦρ τῆς κολάσεως, καὶ μόνος εὐρέθη ὁ νέος εἰς τὴν πεδιάδα ἐκείνην· ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐρωτῶμενος περὶ τοῦ αὐθέντου του τί ἐγένετο, ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐκατέβη σύσσωμος εἰς τὸν Ἄδην. Μετὰ ἡμέρας τινὰς προσεκολλήθη ὁ ἴδιος νέος εἰς ἕνα ἐπαρχὸν τοῦ Βασιλέως καὶ γίνεται καὶ τοῦτο γραμματικὸς· ὁ δὲ ἐπαρχος μὲ τὸ νὰ ἦτο πολλὰ εὐλαβὴς καὶ θεοφοβούμενος, εἶχε συνῆθειαν, καὶ κάθε βράδυ, ἄφ' ὅδ' ἐτελείωνε τὰς Βασιλικὰς ὑπηρεσίας, ἀνεγίνωσκε τὸν ἔσπερινόν εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ὅπου εἶχεν ἐν τῷ οἴκῳ του· ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ψαλλόντων τὸν ἔσπερινόν τοῦ ἐπαρχοῦ καὶ τοῦ γραμματικοῦ, ἔβλεπεν εὐλαβῶς ὁ ἐπαρχος εἰς τὴν Εἰκόνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ ὡς τοῦ θαύματος ἰβλέπει τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ὅπου εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεύζοντας εἰς τὸν γραμματικόν· κράζει τὸν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐστέκετο αὐτός, καὶ αὐτὸς πηγαίνει εἰς τὸ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον. Παναγιώτην Κουσαρῶν Θεσσαλονίκη. Ἐπιταγὰ 55 καὶ 10 χιλιάδων δραχμῶν ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἐπιστάθητε ἀναλόγως ἀποστελλομένων καὶ τῶν σχετικῶν ἀποδείξεων.

Ἀχιλλέας Δημητριάδην Καβάλλαν. Βασίλειον Σαλπικτιδὴν Σφενδάμι Κατερίνης. Πέτρον Παπουτσάκη Γέργερη Κρήτης. Γεώργιον Χαρίναν Ἐλευθερούπολιν Παγγαίου. Ἐπιταγὰ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Πανόσιλον. κ. Χρυσόστομον Ναυλὶμν Βόλον. Ἐπιταγὰ καὶ ἀναφερομένη ἐπιταγὰ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ Πασχάλους προσήσεις.

Στέφανον Νικολαΐδην Καβάλλαν. Νικόλαον Καταφάναν Κολλύνας Τριπόλεως. Ἐπιταγὰ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

(Μάρκον κεφ ΙΕ' 43—67 και ιστ' 1—8)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Τὴν σημερινὴν Τρίτην Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Πάσχα ἡ Ἐκκλησία ἀφιέρωσε πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων Γυναικῶν αἱ ὁποῖαι ἔσπευσαν νὰ πλύνουν μὲ μύρα καὶ μὲ δάκρυα τὸ Πανάγιτον Σῶμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου οἵτινες κηδεύσαντες τὸ Πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου ἔδεσαν εὐλαβῶς Αὐτὸ εἰς καινὸν Μνημεῖον.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἰδιαιτέρως τυγχάνει θαυμασιὸν ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς σημερινῆς ἐορτῆς εἶναι ὁ ὕμνος πρὸς τὴν γυναῖκα τὸν ὅποιον συνέθεσαν αἱ Μυροφόροι. Ὑμνος ὅστις ἐξυψώνει τὴν γυναῖκα καὶ τῆς δίδει τὴν πρώτην θέσιν.

Τὶ δύναται νὰ πράξῃ ἡ γυναῖκα ὅταν ἀφήσῃ τὴν καρδίαν της νὰ γίνῃ θρόνος τῆς ἀγνῆς ἀγάπης καὶ ὡς μητέρα καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς ἀδελφὴ καὶ ὡς κόρη καὶ ὡς Χριστιανὴ, ἥτις εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν γυναῖκα, ἐφ' ὅσον αὕτη θὰ εἶναι πραγματικὴ Χριστιανή.

Ἡ γυναῖκα μητέρα τί δὲν ὑφίσταται διὰ τὸ παιδί της, ἀγρυπνίας, πόνους, ἔβασαν πικρίας ἕως οὗτο μεγαλῶν. Ἐκεῖνὴ μὲ τὰ γλυκὰ της λόγια ποὺ συνοδεύει ἡ ἀγάπη της ἐκριζώνει κάθε κακίαν ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ παιδιοῦ, ἐμφυτεύει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδιοῦ τὰ εὐγενικὰ συναίσθηματα, τελειοποιεῖ τὸν χαρακτήρα. Αὕτῃ ἀνέδειξαν ἓνα Μέγαν Βασιλεῖον, ἓνα Θεῖον Χρυσόστομον, ἓνα Ἰερὸν Γρηγόριον, ἓνα Αἰγυσιῶτα καὶ τόσους ἄλλους ἀληθινούς ἀστέρας. Ποσοῦς μὲ ἓνα λόγον της κατορθώνει καὶ κάμνει τὸ θηρίον παιδί της νὰ ἀναφωνήσῃ ὡς ἄλλος Κοριολάνος «ἄπειμι μῆτε, ἄπειμι ὑπὸ σοῦ μόνης ἡττώμενος!» Δι' αὐτὴν δὲ ἐγράφη καὶ τὸ «Πολλὰ ἰσχύει δέσπας μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου».

Ἡ Γυναῖκα ὡς σύζυγος εἶνε λιμὴν ἀληθινὸς διὰ τὸν ἄνδρα, αὕτῃ ἀνακουφίζει τὸν ἄνδρα της τὸν ταλαιπωρημένον ἀγωνιστὴν τῆς ζωῆς καὶ κατορθώνει μ' ἓνα μειδίαμα στοργικόν, μὲ μίαν ὑποχώρησιν ἔστω καὶ εἰς ἀδικον παραφορὰν τοῦ

μέρος ὅπου ἐστέκετο ὁ γραμματικὸς· καὶ ἐκεῖ πάλιν ἔβλεπε τὸν Δεσπότην Χριστὸν ὅπου ἐγύριζε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἔβλεπε τὸν νέον ἀκλινῶς. Τότε κατανυχθεὶς τὴν καρδίαν ὁ ἔπαρχος καὶ θαυμάζων τὸ γεγονός, πίπτει κατὰ πρόσωπον ἐμπροσθεν τῆς Ἁγίας Εἰκόνης, μετὰ δακρύων λέγων Ἰνα τι Κύριε ἀποστρέφῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ; ἐγὼ θαρρῶ δι' ὅσα ὑπάρχοντά μοι ἐχάρισας, κατὰ τὸ θέλημά σου τὰ οἰκονομῶ καὶ ἄλλα ὅμοια· τότε ὡ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ Βασιλεῦ! ἀκούε φωνὴν προελθοῦσαν ἀπὸ τῆν εἰκόνα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ καὶ λέγουσαν. Ναί, καὶ σοὶ εὐχαριστῶ δι' ὅσα σοὶ ἐχάρισα, κατὰ τὸ θέλημά μου διοικεῖς καὶ οἰκονομεῖς, εἰς τὸν θάνατον ὅμως εἶμαι χρεώστης· διότι εἰς κίνδυνον ζωῆς εὐρισκόμενος, δὲν, μὲ ἡνρήθη, ἀλλὰ ἀφόβως ἐμολόγησε τὸ ὄνομα μου, καὶ τοὺς ἐχθρούς μου κατήσχυεν καὶ ἠφάνισεν.

συσζύγου, κατορθώνει νὰ ἐξασκῇ ἐπιρροὴν εἰς τὴν ψυχὴν του, νὰ τοῦ δίδῃ παρηγορίαν, νὰ τοῦ ἐμπνέῃ τὸ θάρρος, νὰ τοῦ χαρίξῃ τὴν ἐλπίδα, νὰ τοῦ ἐκριζώσῃ ἐλαττώματα ὡς ἐκείνα εἰς τὴν καρδίαν του καὶ νὰ τοῦ ἀλλάσῃ ἀκόμη καὶ τὸν χαρακτήρα. Καὶ τί δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου μία γυναῖκα σύζυγος στοργικὴ καὶ ἀγνή!

Ἡ Γυναῖκα ὡς ἀδελφὴ καὶ ὡς κόρη εἶναι τὸ βάλαμον τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν της εἶναι τὸ στόλισμα τοῦ οἴκου, εἶναι ἡ χαρὰ, ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ. Εἶναι ἡ ἀνακούφισις καὶ ἡ εὐτυχία τῶν γονέων της.

Ἡ Γυναῖκα ἐμφανιζομένη ὡς μητέρα, ὡς σύζυγος, ὡς κόρη καὶ ἀδελφὴ δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν της ἀπολύτως καὶ νὰ μεγαλοουργήσῃ, ἐὰν εἶναι γυναῖκα Χριστιανή. Αὕτῃ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν γυναῖκα, αὕτῃ ἔχει ἀνεπτυγμένα ἐν τῇ καρδίᾳ της ὅλα τὰ εὐγενῆ καὶ μεγάλα αἰσθήματα· διότι ἡ πίστις πρὸς τὸν Χριστὸν εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θερμαίνει τὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τὸ ζωογονεῖ, ἀπὸ τὸ ὅποιον ὅλα τὰ ἄλλα ἀντιλοῦσι δύναμιν καὶ ζωὴν. Τὶ δύναται νὰ κάμῃ ἡ γυναῖκα ὅταν μέσα της ἔχει τὴν φλόγα τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης! Τύττε μόνον μεγαλοურγεῖ, τότε βαδίζει τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς. Ἀντιθέτως ἡ γυναῖκα ἡ ὁποία δὲν ἔχει μέσα εἰς τὴν καρδίαν της τὴν Χριστιανικὴν ἀγάπην θὰ εἶναι κακὴ καὶ αὕτῃ δύναται νὰ σπεύσῃ φρικτὴν δυστυχίαν καὶ καταστροφὴν· γήρω της καὶ νὰ σωρεύσῃ ἐρείπια εἰς κοινωνίας, εἰς οἰκογενείας, εἰς ἄτομα. Ὅχι ὅμως ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν καὶ ἄς εἴπωμεν πρὸς τὴν Χριστιανικὴν γυναῖκα. Μὴ λοσιμονήσῃς τὸν προορισμὸν σου, γενεὸς Χριστιανὴ καὶ φρόντισε νὰ μιμηθῇς τὰς Μυροφόρους Ὅπισου μὲ ἀγάπην μὲ θάρρος μὲ ἀνδρείαν μὲ ὑπομονὴν καὶ μὲ πίστιν πρὸς τὸν προορισμὸν σου.

Μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ δοξασθῇ καὶ θὰ τύχῃς τιμῆς καὶ δόξης αἰώνιου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Ἰωάν. Ε' 1—15)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ὅταν μετὰ στοργῆς ὁ Κύριος ἡμῶν ἠρώτησε τὸν εἰς τὴν Κολυμβήθραν Βηθεσδα εὐρισκόμενον παραλυτικόν: «Θέλεις ὑγιὲς γίνεσθαι;» ὁ δυστυχὴς παραλυτικὸς μὲ παράπονον καὶ μὲ πόνον ἀπήντησεν. «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Εἰπεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ζωντανὰ ζωγραφίζει τὴν ἀνθρωπίνην ἐγκατάλειψιν καὶ σκληρότητα. Εἰπεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πολλάκις ἀκούεται μετὰ τῶν ἀνθρώπων: «οὐκ ἔχω ἄνθρωπον».

Κουρασμένοι ἀπὸ τὴν παραζάλην τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἐξηντημένοι ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας τὴν φθοροποιὸν ἐπίδρασιν, ἄνοιτοι καὶ παράλυτοι ἡθικῶς καὶ πνευματικῶς, ποσάκις ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως, δὲν ἐποθήσαμεν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν δεινῶν μας, μίαν καλλιτέρευσιν βίου, μίαν κατὰστασιν τέλους, ἡ ὁποία θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἑσωτερικὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὴν

γαλήνην τοῦ πνεύματός μας; Ζητοῦμεν τὴν σωτηρίαν μας· καὶ καταφεύγομεν ἕκαστος ἐκεῖ ὅπου νομίζει ὅτι θὰ τὴν εὕρῃ, ἄλλος εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις, ἄλλος εἰς τὰς ἀνέσεις τοῦ πλούτου, ἄλλος εἰς φιλοσοφημάτων τὰ ἀβέβαια συμπεράσματα διὰ νὰ ἀπελπισθῶμεν ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ χάσωμεν πᾶσαν ἐλπίδα, ὅτι εἶναι δυνατόν εὐτυχέστερον νὰ ζήσωμεν καὶ διὰ νὰ καταταγήσωμεν τέλος, ὅπως ὁ παραλυτικὸς, μὲ θλίψιν καὶ μὲ ἀπαγοήτευσιν ἐπαναλαμβάνοντες «Ἀνθρώπον δὲν ἔχομεν διὰ νὰ μᾶς σώσῃ».

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος, ὁποῖος ἀπὸ τὰ δεινὰ σου θὰ σὲ ἀπαλλάξῃ, ὁ κουρασμένος ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅστις ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας σου θὰ σὲ ἐλευθερώσῃ καὶ τὴν ἡθικὴν ὑγείαν θὰ σοῦ δώσῃ καὶ τὴν ψυχικὴν σου γαλήνην θὰ ἐπανεύρῃ καὶ ἡρεμὸς καὶ εὐτυχὴς θὰ ζήσῃς, ἐνώπιόν σου εἶναι ὁ Σωτὴρ σου αὐτὸς καὶ σὺ, ταλαίπωρε ἄνθρωπε, νὰ φωνάξῃς ἐξακολουθεῖς ὅτι ἄνθρωπον δὲν ἔχεις;

Εἶναι ἐκεῖνος ἀκριβῶς, ὁ ὅποιος ἔδωκε τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος εἰς τὸν παραλυτικόν. εἶναι ὁ Γλυκὸς Ἰησοῦς τοῦ κόσμου ὁ Σωτὴρ, ὁ ὅστις καὶ σήμερον, σοῦ παραστέκει ἔτοιμος νὰ σὲ σώσῃ, πρόθυμος τὴν ἀληθινὴν ζωὴν καὶ σοῦ χαρίσῃ. Καὶ κυτᾶ τῆς ψυχῆς σου τὴν θύραν καὶ περιμένει τῆς καρδίας σου τὰς πύλας νὰ τοῦ ἀνοίξῃς διὰ νὰ εἰσελθῇ. Ἀνοίξον λοιπὸν καὶ μὴ λέγῃς «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω» ἀλλ' εἰσελθε Κύριε καὶ σώσον με.

† Ὁ Δαυλεῖας ΠΟΛΥΚΑΡΙΟΣ

«Ἡ ἐγκράτεια εἶναι μήτηρ τῆς ὑγείας, ἀδελφὴ τῆς καθαρότητος, διώκτις τῆς ἁμαρτίας, κλεις τοῦ Παραδείσου. Ἡ πολυφαγία εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς ἁμαρτίας· αὕτῃ διευθύνει τὰ πάθη εἰς τὰς ἡδονάς· εἶναι ἡ θύρα δι' ἣς εἰσέρχεται ἡ κακία, διευθύνει ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ κακὰ ἔργα καὶ εἰς τὴν κόλασιν. Αὕτῃ (ἡ πολυφαγία δηλ.) ἐφόνευσεν τὸν Ἀδάμ καὶ τὸν ἐξώρισεν· αὕτῃ ἔκλεισε τὸν Πάρεδρον· αὕτῃ ἔλασε τοῦ Ἡσαΐα τὰ Πρωτοτόκια αὕτῃ ἐθανάτωσε τοὺς ἑβραίους εἰς τὴν ἔρημον αὕτῃ ἐμέθυσε τὸν Ἰσραὴλ· αὕτῃ ἔκαυσεν τὴν Πεντάπολιν. Αὕτῃ ὤθησε τὸν Λὼτ εἰς αἰμομιξίαν· αὕτῃ ἀπώλεσε τὸν Ἥλὶ μὲ τοὺς υἱούς του.»

Ἰωάν. Κλίμακος.

ΚΑΛΟΝ Η ΕΧΕΜΥΘΙΑ

Μὴ ἀνοίγε εὐκόλως εἰς πάντα τὴν καρδίαν σου. Ἄν ἔχῃς εἰς τὰ ἐνδοτέρω τῆς καρδίας σου θησαυρὸν ἐναποθηκευμένον, πρόσσεχε μὴ τὸν ἀνοίγῃς εἰς πάντα ἐρχόμενον εἰ τὸν οἶκόν σου, καθὼς καὶ πάντα ὕλικόν θησαυρὸν δὲν ἐκθέτεις εὐκόλως εἰς τὸν τυχόντα. Πρόσσεχε σὺν τούτοις νὰ μὴ γίνῃς παρὰ πολὺ δυσπιστός· διότι καθὼς ἡ μεγάλη εὐκρίνεια δίδει εἰς τὰς χεῖρας τῶν ψευδοφίλων τὰ ὅπλα καθ' ἡμῶν, οὕτω καὶ ἡ πολλὴ δυσπιστία ἀπομακρύνει ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν ἀγαθὴν καὶ εὐκρινὴ ψυχὴν.

